

František Mlateček

Proč ministr kultury nevystoupil na mezku

Chráněná krajinná oblast Pálava byla vyhlášena Výnosem ministerstva kultury České socialistické republiky č.j. 5790/76 ze dne 19. března 1976. Její slavnostní vyhlášení přímo na Pálavě bylo naplánováno na sobotu 28. května 1977.

Už samotné jméno Pálava, navíc ve spojení s představou slavnosti, vzbuzovalo třes chuťových pohárků. Není proto divu, že bedlivě vybraní hosté v drtivé většině pozvání na tuto slavnost přijali. Záštitu nad celou akcí přijal ministr kultury ČSR doc. JUDr. Milan Klusák, CSc., očekávala se celá plejáda významných hostů z Jihomoravského krajského národního výboru v Brně, Okresního národního výboru v Břeclavi a Okresního výboru Komunistické strany Československa v Břeclavi, pozvání byli zástupci města Mikulova i okolních dotčených obcí – zkrátka velká událost.

Významu akce pak zcela samozřejmě odpovídala i úroveň organizačního zabezpečení, pro které byl sestaven celý organizačně-realizační tým. V praxi to však znamenalo, že většinu mravenčí organizační práce zajišťovala sama Správa CHKO.

Zvládnout tento „šrumeč“ představovalo nejen podrobně naplánovat celý program slavnostního dne, ale v desítkách nejrůznějších jednání jej prosadit i do reality. Celý program pak musel být zachycen v podrobném itineráři. Protože se jednalo o ministra kultury, potřebné pokyny k vypracování itineráře dodalo příslušné ministerstvo. Byla to vlastně jednoduchá instrukce – vynést na všílohu osu čas s jednotlivými body programu a vodorovnou osu rozdělit na tolik kolonek, kolik bude významných hostů – co host, to kolonka. Tak bude zcela jasné a přehledné, kde se v jaký časový okamžik bude pohybovat ministr, kde zástupci KNV, předseda ONV, kde další hosté a co v tu chvíli budou dělat. Dalo to sice dost práce, ale zvládli jsme to a itinerář slavnostně poslali do Prahy na ministerstvo ke schválení. Sotva ho v Praze dostali – ani to nemohli stihnout řádně přečíst –, odeslali spěšný telegram: „... Itinerář neschválen v časové ose 10.00 hodin, dopis následuje!“

Krve by se v nás nedoželal – jak je to možné, tolik jsme si na tom dali záležet! Vrhli jsme se na itinerář – co že tak mohlo ministerské úředníky pobouřit? Takže v 10 hodin: v tu dobu mělo být vlastní slavnostní vyhlášení pod Sirotcím hrádkem nad Klentnicí a ministr tam měl mít projev. Pod skálou je tu přírodní vyvýšenina, mez, takové přírodní pódium, ze kterého by byl krásně vidět a slyšet. Všichni jsme měli radost, že se nám povedlo vymyslet takto výborné místo, a teď tohle! Z našeho pohledu bylo vše v pořádku, na nic zjevně závadného jsme nepřišli, a tak jsme zaraženě čekali na ministerský dopis.

Přišel za pár dní. Nedočkávejme jej otevřeli, přečetli, a vůbec nepochopili... Ministerský úředník po nás chtěl obratem co nejpodrobnější sdělení:

- kde a jak máme zajištěného mezka
- jak bude zajištěn přesun mezka na místo pod Klentnicí
- zda bude mezek zvíře krotké a klidné
- zda bude přítomen majitel mezka
- jak bude v průběhu dne o mezka pečováno a kdo bude touto péčí pověřen
- jak bude zajištěn přesun mezka zpět do domovské stáje
- kolik bude eventuální pronájem zvířete stát.

O čem to k čertu mluví?! Zprvu jsme to celé považovali za podivný žert, leč ministerské razítko pod dopisem a především neschválený, námi pracně vymyšlený a do podrobností projednaný program nám poněkud nedovolovaly vnímat informaci jako úsměvnou či snad dokonce veselou záležitost. Co ale teď s tím, o co se vlastně jedná? Znovu jsme začali podrobně studovat itinerář, především pohyb hostů, hlavně inkriminovanou dobu kolem desáté hodiny. Pak jsme na to přišli – a tentokrát už oprávněně vypukli v kolektivní hurónský smích.

Aby se v itineráři na osu s kolonkami pro významné hosty všichni zúčastnění vešli, museli jsme hodně šetřit místem, a kolonky s informací o pohybu jednotlivých hostů tak byly dost úzké. Museli jsme tedy informace při zápisu do itineráře notně zkracovat. A jak zkrátit sdělení týkající se ministra kultury, kterého mělo v 10 hodin přivést auto pod Sirotcí hrádek a který měl přejít po trávníku, vystoupit na vyvýšeninu a odtud pronést svůj proslov? Aby se nám to do kolonky vešlo, napsali jsme jen krátce: *ministr vystoupí na mezku...* Tím jsme, my venkované, zcela samozřejmě mysleli travnatou mezku. Pražský úředník, který pravděpodobně přírodní mez v životě neviděl, zcela nepochybně myslel, že se jedná o zvíře – mezka.

Do Prahy jsme poslali dopis s podrobným vysvětlením situace. Nevím, zda se tomu zasmáli, nicméně obratem přišlo schválení našeho itineráře a vlastně celého programu, ovšem s důrazným upozorněním, že ve zbývajících exemplářích itineráře (každý z významných hostů měl dostat svůj vlastní) bude provedena oprava tohoto znění: *ministr vystoupí na travnatou agrární terasu...* Byla to vlastně škoda – ministr mohl poeticky vystoupit na mezku, ale na travnatou agrární terasu?

Slavnostní vyhlášení proběhlo bez jakýchkoli problémů, ale ještě dlouho potom si ze mne kolegové utahovali s úsměvem: ... „a teď nám prozrad, kde jsi chtěl vlastně sehnat toho mezka a jak bys na něj ministra posadil?“

Ministr kultury Milan Klusák, pronášející pod Sirotcím hrádkem proslov k vyhlášení CHKO Pálava, bohužel nevystoupil na mezku...